

[Indenrigsministeren.]

give ejerne en forøget afkastning. Hvis man altså lod yderligere en del af lejestigningen gå til ydre vedligeholdelse, f. eks. til — som det ærede medlem hr. Lorentzen nævnte — at pynte facaden op for, er det klart, at det ville betyde en værdistigning for ejendommen, som ejeren ville indkassere ved et kommende salg. Det vil altså sige, at lejerne ikke i større stil får glæde af det; de kommer af med den højere husleje, medens ejeren får en betydelig fortjeneste, hvad enten man vender det på den ene eller den anden måde.

Dernæst mente man — det var vist særlig det ærede medlem hr. Paabøl — at vi på grund af indtægtsstigningerne omtrent ville få de samme skatter ind, hvis man lod husejerne beholde hele stigningen, og jeg har set, at enkelte blade og aviser har været inde på den samme tankegang. Det ærede medlem hr. Paabøl anslog, at af den forøgede indtægt, husejerne ville få, ville skattevæsenet, stat og kommune, tage ca. 50 pct. Hvis det er tilfældet, må husejerne i forvejen have meget betydelige indkomster, for det er kun de allerstørste indkomster, der kan komme op på en skat på 50 pct., medens almindelige indtægter ikke nær kommer op derimod. Det vil sige, at hvis det regnestykke, det ærede medlem her opstiller, er rigtigt, er der så meget mere grund til at begrænse husejernes dels forventede indkomststigning, dels forventede værdistigning.

Det viser sig da også i disse dage, at ejendomsselskabernes aktier er i stadig stigning, og at ejendomspriserne som følge deraf også må være stigende. Det ærede medlem hr. Paabøl indrømmede også, at der havde været ivrig handel med enfamilieshuse til stigende priser, d. v. s. at disse ejendomme stadig væk er ude for en værdistigning, og det er den, vi søger at begrænse. Men ejerne af disse ejendomme får naturligvis som alle andre del i den skattnedsættelse i den personlige skat, som bliver følgen af de forøgede ejendomsskatter.

Det samme gælder landbrugsejendomme. Når man bruger det argument, at disse ejendomme ikke berøres af huslejestigningen, er det til dels rigtigt, men der er dog også beboelse i disse ejendomme. Hvis man skulle undtage nogle enkelte ejendomsgrupper fra den forhøjede ejendomsbeskatning, måtte konsekvensen blive, at disse ejere heller ikke skulle have del i den skattnedsættelse, der kommer på de personlige skatter, og en sådan undtagelse kan vi vel ikke tænke os at gøre. En sådan særlovgivning vil det være ganske umuligt at gennemføre.

I det hele taget var det ærede medlem hr. Lorentzens følelser over for ejendoms-skatterne sådan mere af personlig natur end af — skal vi sige — rent tankemæssig værdi. Det ærede medlem havde en ret indgroet mistillid til kommunernes administration og vilje til at give skattnedsættelse. Jeg kan ikke dele denne mistillid. Jeg tror ikke, at byrådene vil sætte sig hen og spekulere på, hvordan de skal finde på nye udgifter. Jeg tror, at de ganske enkelt vil lægge deres budget som hidtil, og det beløb, ejendoms-skatterne indbringer, vil de opkræve mindre i personlig skat.

Det ærede medlem henviste til, at da man i sin tid gennemførte refusionsforbundet mellem kommunerne og den kommunale udligning, sad det ærede medlem i spidsen for en kommune, og da tog det ærede medlem sammen med det øvrige styre — der altså var ret letsindigt netop med hensyn til, hvordan man omgikkes disse refusionsordninger — hvad de kunne, velsagtens ud fra den betragtning, at hvis man ikke selv åd det op, gjorde de øvrige det. Jeg er ret forbavset over en sådan tankegang hos en besindig venstremand, og når et andet æret medlem af venstre er lige ved at foreslå, at det skulle være forbudt at give skattnedsættelser, så åbner det alligevel nogle mærkelige perspektiver. Man må forstå det sådan, at venstres kærlighed til skatteyderne ikke gælder i almindelighed, men kun en lille bestemt og begrænset